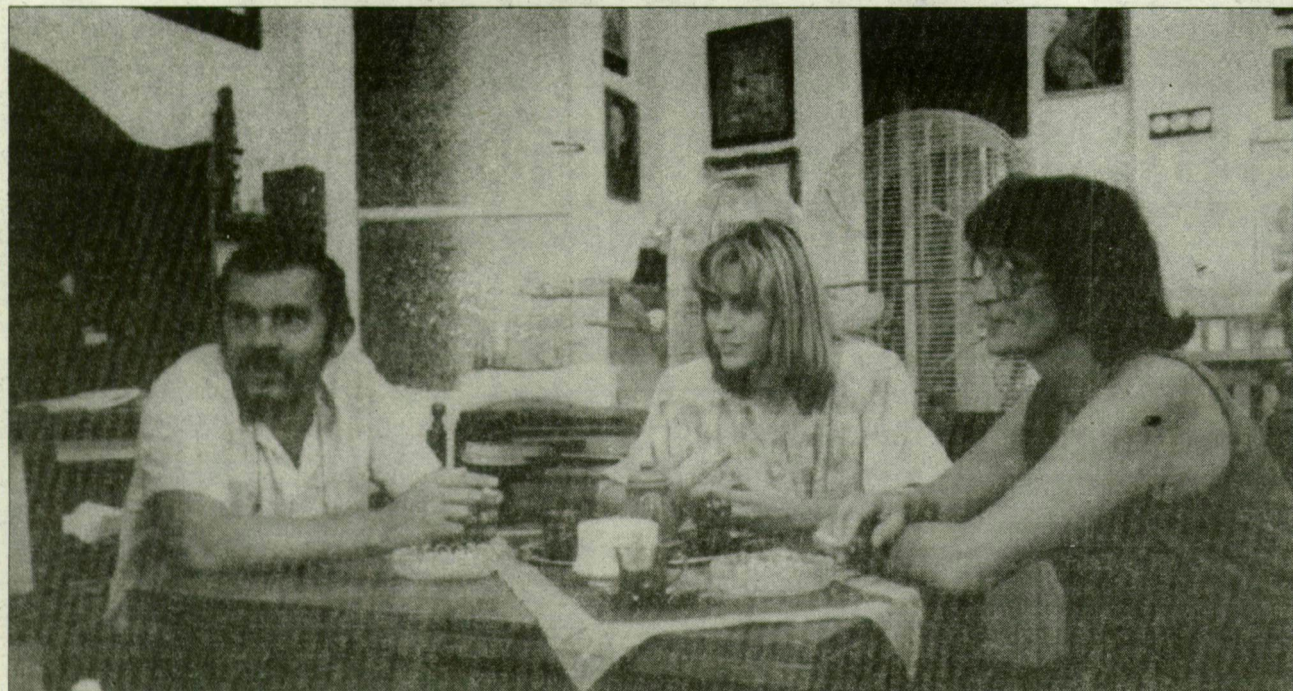

Ha látni akarod, hol és hogyan lakik Szekeres Mihály, a város legismertebb belsőépítész, akkor a Kiss Dávid-ház Klauzál téri kapuján belépve kutyagolsz két emeletet, majd az irányzékodat arra állítod, hogy megtaláld a Kígyó patika fölötti „galambdúcot”. Ha megvan, falépcsők következnek, s azokat is megmászva nyomhatod csak meg a csöngőt.

– Korábban ez padlástér volt, egy nagy űr – magyarázza el később Miska. – Az eklektikus épületeket látták el ilyen sarokbástyáskyakkal.

A Szekeres család 1983-ban költözött a „padlásra” a tarjáni kétszobásból, azt követően, hogy a négy sarokbástyát Miska tervei alapján újjáépítették. Ma is műteremlakásként funkcionálnak, nagy ablakkal, galériával. A családi fészek minden zuga a belsőépítész kezénél van, lépcsőkön le s föl közlekedhetünk, miközben látnivaló: az összes szabad falfelület egy művész életének egy szeletét őrzi. Itt egy grafitto rajza (eredetije Szekeres Mihály első nagy munkájának, a Technika Házának egyik falát díszíti), ott egy öreg zár, amott a korhadt faág, amelyik azzal a nagy pillanattal kapcsolatos, amikor Marit, feleségét a szegedi Tisza-parton megismerte.

De kanyarodjunk vissza a becsöngetés pillanatáig, s haladjunk szép sorjában. A csöngetés azért fontos, mert kutyaugatás a válasz. Mutyűr (8) és Bözse (5), a két fekete uszár ugrik először az ember nyakába, majd sorban érkezik a család: Szekeres Mihály (47), dr. Váczy Mária (47) és Szekeres Katalin (22). De a családhoz tartozik még az a hat madár is, amelyik a zenei aláfestést adja beszélgetésünkhöz.

Noha a Szekeres házaspárt régóta ismerem, azt nem tudtam róluk, hogy egyidősek. Miska Csepelen született, az iparművészeti főiskolán végzett 1968-ban, s a Tisza-parti városban az első munkahelye (mindössze egy évig) a Szegedi Tervező Vállalat volt. Mari Ausztriában látta meg a napvilágot (hogy miért ott, az egy külön történet lehetne), Dunaújvárosban nevelkedett, aztán Budapesten

Vendégségben Szekeres Mihályéknál

A közös szerelmet színháznak hívják

szerzett diplomát a Közgazdaságtudományi Egyetemen. (Érdekes, hogy Kati ma ugyanannak az egyetemnek a negyedéves hallgatója. De erről megint később!) A KSH volt az első munkahelye.

– **Megismerkedtetek, összeházasodtatok. De még mindig nem tudom, miért éppen Szegedet választottátok, a pesti évek után?**

– Ezt már sokan megkérdezték tőlem – válaszolja Miska –, pedig nagyon egyszerű az egész. Mindössze szép belső tereket szerettem volna csinálni egy szép városban. A kisebb városok is magukban hordozzák egy világáros lehetőségét, hogy nem váltak azzá, annak nem maguk, hanem talán a történelem az oka.

Mari elárulja, hogy családja csongrádi származású, mindig nagyon tetszett neki Szeged. Ezért fogadta el a megyei statisztikai hivatal ajánlatát, ott azonban csak három évig maradt.

– A JATE közgazdasági tanszékén tanítottam 1971 és 1985 között. Eközben

Fotók: Enyedi Zoltán

doktoráltam le költségelemzésből és költséggazdálkodásból. Pályám legszebb időszaka volt, mert nagyon szerettem tanítani.

Amíg ezt mondja, Kati

hoz egy 1985-ben keltezett oklevelet, amelyen nem kevesebb állt, mint hogy dr. Váczy Mária a JATE kiváló oktatója – a hallgatók szavazatai alapján.

Életmű-részlet

1972. József Attila Könyvtár, Szeged

1974. Technika Háza, Szeged – Házasságkötő termek:

Csongrád, Szegvár, Kübekháza, Pityvaros

1979. Ifjúsági Ház, Szentes

1982. Továbbképző és Módszertani Intézet, Szeged

1985. Kis Virág cukrászda, Szeged

1986. Halotthamvasztó, Szeged

Szegedi Nemzeti Színház

1989. Deák Ferenc Gimnázium, Szeged

– Részemről ma is tart, de... – itt elcsuklik a hangja – a nyáron nem hosszabbították meg a szerződésemet. Ez azért is fájdalmas, mert amíg Miska tervezte az épületet, én is benne éltem, emocionálisán kötődtem hozzá.

– **Most mit csinálsz?**

– Közgazdász vagyok és háztartásbeli. Nem tartom tragédiának, hogy a férjem mellett vagyok, intézem a könyvelését, menedzselem.

Miska ugyanis 1989 óta szellemi szabadfoglalkozású. (Érdekes, hogy mindkettőjük váltása a rendszerváltáshoz kötődik, Mari az oktatási igazgatóságot hagyta ott, és maradt otthon tíz hónapra a színházi állás előtt, Szekeres Mihály a Csomiterveknek mondott búcsút. Mint sok más tervező.)

– **Milyen szabadúszónak lenni?**

– Veszélyes. A rendszerváltás ugyanis a művészeknek nem azt hozta, amit vártunk. A gazdaság stagnál, nincsenek nagy építkezések, tehát feladatok sincsenek. Ma üzletek belső tereit alakítom. Rossz, hogy az ember nem tudja, mi lesz jövőre, hogy kiszolgáltatottnak kell éreznie magát a hivatalokkal szemben például, amelyek az engedélyeket adják ki. Ha fizetése képtelen lesz egy cég, a tervező az első, aki nem kapja meg a pénzét.

Fekete Klára

A 80-as években mindketten a csúcson voltak, szakmailag. Miska 1985-ben, a Csomitervek tervezőjeként vette át a szakma egyik legnagyobb elismerését, a Munkácsy-díjat, ezért 1986-ban, a Szegedi Nemzeti Színház átadásakor már „csak” egy Kiváló Munkáért kitüntetés járt. Szekeres Mihály tíz évig dolgozott a színház belső terein.

– **Milyen érzés volt neki fogni egy ekkora jelentőségű munkának?**

– Ezt nem lehet megfogalmazni. Az ember érez egy bizsergést, aztán beleéli magát... A színházat szerettem a legjobban az összes munkám közül.

Később Mari pályája is olyan kanyart vett, hogy 1990-ben a színházhoz került, szervezési osztályvezetőnek, pályázat útján.

– A második otthonom volt – így Mari.

– Az első – ordítja kórusban Miska és Kati, jelezve, hogy a családjuk minden energiáját munkahelyére fordította.

– **És meddig tartott a szerelem?**

Kati

Az objektív harmadik személytől, Szekeres Katalintól próbáltam megtudakolni, mit csinálnak a szülei akkor, amikor nem a munkájukkal foglalkoznak. Kiderült, ilyen állapot nincs. Ritka a közös program, a családi nyaralás.

Katinak jót tett ez a szellemű nevelés – negyedéves közgazdász, külgazdaság szakos hallgatóként a saját lábán áll, anyagilag független a családtól.

– Három évfolyamtársammal megalapítottuk az Inter-X Szolgáltató Bt.-t. Ennek keretében a Magyarországon megjelenő újságokról készítettünk számítógépes nyilvántartást. Körülbelül 800 újság nevét, címét, valamint hirdetési tarifáját szedtük rend-

szerbe, s reklámcégeknek floppy-n áruljuk. Háromhavonta pedig jelezzük a változásokat. Az a tervünk, hogy ugyanezt a rendszert szórakozóhelyekre is megcsináljuk.

– **Mekkora a havi jövedelmed?**

– Ezt nem árulom el, de tudok belőle bérelni egy garzont és főntartom magam.

– **Miért jelentkeztél a közgazdászra?**

– Mindenképpen tovább szerettem volna tanulni, de nem érdekelt se az orvosi, se a jogász pálya. Mivel jól ment a két felvételi tárgy, a matek és a történelem, közgazdásznak jelentkeztem.

– **És mi leszel, ha nagy leszel?**

– Még nem tudom, de sze-

rintem közgazdász diplomával sok mindenhez lehet kezdeni. Szeretnék Pesten maradni – a szüleim ezt éppen fordítva csinálták –, ahol jóval nagyobbak a lehetőségek.

– **A nyáron láthattunk a szegedi körzeti tévé adásaiban.**

– Egy hirdetésre jelentkeztem, szerkesztő-riporter gyakornokot kerestek. Tettszett a munka, de úgy éreztem, elég nagy a káosz, a kezdőkkel sem tudtak eleget foglalkozni.

Kati úgyszintén a színház szerelmese. Olyannyira, hogy érettségi előtt megpróbálkozott a színművészeti főiskolával. Szerencséjére (?) nem sikerült.